

267 *G. A. UHLENIUS - J. V. SNELLMAN 7.XI 1844*
HUB, JVS handskriftssamling

Min Heders Broder!

Din Tidning, Saima, har uti flere Numror innehållit omdömen och reflexioner dels om ställningar och förhållanden uti vårt land, dels om politiska förhållanden i allmänhet, af den beskaffenhet, att de framkallat vederbörandes misshag och att fråga till och med lærer hafva blifvit väckt angående Tidningens indragande. Af aktning för Din personlighet och för Tidningens duglighet i öfrigt har man likväl härintills sett, genom fingerna med saken. Men då sednast N:o 43. af Saima gifvit mer än vanliga anledningar till obelåtenhet och N:o 44. icke heller saknar sin sälta, så har man nu till en början auctoriserat mig, att in bona fide et caritate göra Dig uppmärksam på det anmärkta förhållandet, i hopp om att detta sålunda kunde, utan vidare omgång, för framtiden rättas. Hvarom icke, så har Du att skylla Dig sjelf för den ledsamma påföljd, ett sådant fortsatt förhållande kan medföra. Jag bör sluteligen tillägga, att hitintills Du ensam undgått obehagligheter för Saimas utfall, men att dessa obehagligheter ingalunda uteblifvit för dem, som för handhafvandet af Tidningens granskning stått uti någon, antingen närmare eller, aflägsnare, ansvarighet.

Med sann tillgifvenhet och högaktning

Din
 vän och trojnenare
 G. A. Uhlenius.

Hfors, d. 7. Nov. 1844.

268 *J. R. TENGSTRÖM - J. V. SNELLMAN 16.XI*
1844
HUB, JVS handskriftssamling

Helsingfors d. 16 Nov. 1844.

Bästa Bror!

Jag börjar med de hjertligaste tacksägelser så väl för Brors vänskapsfulla mottagande i somras, som för de spår af deltagande jag sedan rönt i Brors skrivelser till Pappa och Castrén. Det är äfven endast detta deltagande, som gjort att jag ej längre kunnat hålla tillbaka det moln af meddelanden, som allt mera skockat sig öfver mig, ehuru jag vet huru upptagen och dyrbar Brors tid är.

O, kunde Bror sjelf vara här nu tillstädes och se huru här lefves, se det vetenskapliga lif här blomstrar vid Universitetet, den anda här råder i studier bland äldre och yngre; - då är jag öfvertygad om att Saima skulle stöta ännu skarpare i sitt horn, än hon gjort det, för att jaga det sofvande släktet ur sin eviga sömn. Dock nej, Saima har stött efter förmåga, deri ligger ej felet och våra litterati ha blifvit helt yrvakna; en obehaglig dröm har stört deras nattliga ro, de ha gnuggat sig i ögonen och till hälften med undran, till hälften med förargelse sett efter, om de verkligen sett rätt. Nu tyckes åter en del lugnt laggt sig i ro